

באהבה ובאמונה

להתקרב אל ה' באהבה ובאמונה

50
למכון מאיר
יהדות באהבה
בהוצאת מכון מאיר
ע"ש אליעזר מאיר ליפשיץ הי"ד

נכון לעכשיו
הרב דב ביגון ראש מכון מאיר

יתגדל ויתגדל שמיא רבא

כשפותחים את ארון הקודש, את ההיכל, ביום שקוראים בתורה, אומרים: "ויהי בנסוע הארון ויאמר משה קומה ד' ויפוצו אויבך וינוסו משנאיך מפניך" (במדבר י, לה), וכן פסוק מחזון אחרית הימים: "כי מציון תצא תורה ודבר ד' מירושלים" (ישעיה ב, ג). שני הפסוקים הללו קשורים זה בזה - מפלתם של אויבי ושונאי ישראל והתקיימות חזון אחרית הימים, וכל זה בזמן שפותחים את ההיכל. פתיחת ההיכל מרמזת על גילוי השכינה, דהיינו על מלכות השי"ת ואורו בשתי מדרגות. מדרגה ראשונה, כאשר אויבי ושונאי ישראל מתכנסים וחורשים עלינו רעה ח"ו, כפירוש רש"י, "משנאיך" אלו שונאי ושונאי ישראל, שכל השונא את ישראל שונא את מי שאמר והיה העולם. אז מתקיימת אמירתו של משה רבינו "קומה ד'". כאשר עם ישראל קם לתחייה ושב לארץ ישראל ולירושלים ומנצח את אויביו, מזדקפת קומת האומה הישראלית ומתקדש שם שמים בעולם, ושם ה' הנקרא עלינו קם כביכול ומגרש את החושך שאויבי ישראל ושונאיו רוצים להאפיל על העולם ברצותם למחוק את שם ישראל. ככתוב "כי אויבך יהמיון ומשנאיך נשאו ראש על עמך יערימו סוד ויתיעצו על צפוניך, אמרו לכו ונכחידם מגוי ולא יזכר שם ישראל עוד" (תהילים פג) ח"ו.

מתוך ניצחונם של ישראל על אויביו ושונאיו מתקיים השלב השני של גילוי מלכות ד' יתברך ושכינתו, ככתוב "והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ד' אל בית אלקי יעקב, ויורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו, כי מציון תצא תורה ודבר ד' מירושלים" ושפט בין הגויים והוכיח לעמים רבים וכיתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה" (ישעיה ב ג-ד).

נכון לעכשיו, דורנו הוא דור של מלחמות, כדברי חז"ל "בשביעית מלחמות, במוצאי שביעית בן דוד בא". המלחמות לפני קום המדינה, מלחמת העולם הראשונה השנייה, הכשירו את הקרקע להקמת מדינת ישראל. וכן מאז הקמת המדינה, אין אנו מפסיקים להילחם מלחמות גדולות, כמו מלחמת השחרור, מלחמת ששת הימים ומלחמת יום הכיפורים, ומלחמות קטנות יותר, כמו מלחמת ההתשה, מלחמות לבנון ועזה, האינתיפאדה, והמלחמה המתנהלת עכשיו, ובכל המלחמות אנו מנצחים בסיעתא דשמיא וננצח - כי נצח ישראל לא ישקר. זהו השלב של "קומה ד' ויפוצו אויבך וינוסו משנאיך מפניך" כהיום הזה, כפי שאנו אומרים יום יום בקדיש "יתגדל ויתקדש שמיא רבא", על ניצחונם של ישראל במהרה בימינו, אמן.

מהמצפה לניצחון ולישועה השלמה

עצבים של ברזל

הרב חגי לונדין בעמוד 2

הדרך לניצחון

הרב ליאור לביא עמוד 5

תוצאות המלחמה
הרב אשר בוחבט

3

ענווה
הרב יורם אליהו

3

על איסוף ואסכסוף
הרב אמיר דומן

2

אסתר אברהמי ואורית דהן

6

לוחמים עם עוצמה של
עם נתן קוטלר

4

תורה שבעל פה
הרב דוד לנדאו

4

50
למכון מאיר
יהדות באהבה

לתרומות למכון מאיר:
בטלפון 02-6461328
באתר meirtv.com
או סרקו את הברקוד

• אלפי שיעורים
• קירוב רחוקים
• מאות תלמידים
• ערוץ ילדים
• אולפן גיור

היו שותפים
בהוספת יהדות באהבה!

הכוונה כמובן לא רק למסע המחנות שבתורה, אלא גם למסע שאנו נתונים בו בזמננו זה, כל אחד בחייו הפרטיים, ועוד יותר - בחיי הכלל והציבור בארץ ישראל, ובעם ישראל כולו.

הכלל הראשון המופיע במפורש בפרשה, הוא היסוד: "על פי ה' יחנו, ועל פי ה' ייסעו". הביטחון בהנהגת ה' הוודאית והטובה, מספק לנו עוגן תמידי, גם בתוך כל הסערות והמבוכות הלאומיות והאישיות. איך הופכים את האמונה הזו ל"אמונה חיה", ששוזרת כוחות חיים חדשים לתוך כל התמודדות שלנו, ומעמידה אותנו על הרגליים לאחר כל נפילה? - הסוד הוא האסיפה.

הבורא ברא בנו באופן אישי וגם לאומי, כוחות של אסיפה. אלו לא כוחות נוצצים ומסתערים, לא נחשונים אלא דווקא פשוטים (דן, "ירוד שבשבטים", "מאסף לכל המחנות"). כוחות של ארגון מחדש, כוחות של ענווה ומוכנות לקחת צעד אחורה מקדמת הבמה, ולאפשר לכוחות צעירים וגוונים נוספים בתוכנו להשמיע את קולם וליטול חלק ושותפות באחריות. לא נתבלבל! להבדיל מסתם צעקנות והטחת אשמה (אס"פסוף), ולהבדיל מנהנתנות ללא כל אחריות (אוס"פי הברש) - יתכנסו הכוחות הטובים, הצנועים, יאספו ויכנסו בשקדנות ובאמון גדול את כל המעשים, המילים והאותות, ויידעו להמתין בסבלנות לתהליך הריפוי העמוק, שמחולל בנו אבינו שבשמים: "עד האסף מרים" ספר "במדבר" כולו מחנך ו"מאסף" אותנו לכך. במובן זה הוא תמצית שאר חומשי התורה, ופרשת "בהעלותך" שבו היא תמצית התמצית

לשאלות והתייעצות: amirduman@gmail.com

כל עוד המציאות שלנו הייתה במצב "חנייה", היה הכול שקט ונינוח, לפחות למראית העין, כמו בריכה צלולה שאין כל דבר שיעכיר את שקיפות המים שבה. כאשר מתחילה תזוזה - "כל הדרכים בחזקת סכנה", סכנות חיצוניות ופנימיות, והבריכה הצלולה נערכת.

ואכן, הפתיחה החגיגית של המסע, בליווי חצוצרות ואישי ציבור מכובדים (נשיאים, יתרו), נהפכת לבלגן כואב של תלונות ותאוות, חרון אף

איך הופכים את האמונה הזו ל"אמונה חיה", ששוזרת כוחות חיים חדשים לתוך כל התמודדות שלנו, ומעמידה אותנו על הרגליים לאחר כל נפילה? - הסוד הוא האסיפה.

אלוקי, ואופוזיציה מסתמנת להנהגה. הטלטה לא פוסחת גם על גדולי הגדולים: אלדד ומידד, יהושע בן נון, אהרן ומרים, ואפילו משה רבנו: "לא אוכל אנכי לבדי לשאת את כל העם הזה...". הניגוד בפרשה זועק: הפער בין השמימיות של עמוד האש והענן, וארון ברית ה' ודגלי השבטים, לבין הבושה של קברות התאוה וצרעת מרים, הוא פער כה גדול, עד שאנו עלולים לסיים את הפרשה נבוכים מאוד וחסרי כוחות. מניין נגייס שוב תעצומות נפש ואומץ לב להמשיך במסע?

על איסוף ואספוסוף

כששמים לב פתאום לנקודה הזו, היא לא פחות ממדהימה: המוטיב החוזר ונשנה בפרשת בהעלותך הוא ההתאספות, על כל גווניה. שורש אס"ף מופיע בפרשה שלנו בהטיות ובמובנים רבים - עשר פעמים, כשבשאר כל התורה כולה - עוד שלושים (ומתוכם, שאר ספר במדבר לבדו תופס מחצית). כלומר **רבע מתוך כלל ביטויי האסיפה שבכל התורה כולה - נאספו והתקבצו לפרשת בהעלותך!** והדבר הזה בלי ספק אומר דורשני. (עיינו גם בספרו של הרב אלחנן סמט, "עיונים בפרשות השבוע").

דוגמאות לדבר: החל מ"וַיִּסַּע דָּגְלֵי מַחֲנֵה בְנֵי דָן, מֵאֶסְפֵּי לְכָל הַמַּחֲנֵה לְצִבְאָתָם", דרך ה"אספוסוף", שעליהם שואל-קובע משה רבנו: "אם את כל דגיי הים יֵאָסְפוּ לָהֶם וּמָצָא לָהֶם?", ובהמשך, שבעים הזקנים ששמה רבנו **אוסף ונאסף** עמם אל המחנה, ערימות השלו שאוספים המותאווים, ואפילו בפרשייה האחרונה החותמת את הפרשה, פרשת מרים, שעוסקת לכאורה בסוגיה שונה לגמרי מרוב פרשת בהעלותך, התכבדנו בשני אזכורים: "...תִּסְגְּרָ שְׂבָעַת יָמִים מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וְאַחֵר תֵּאָסֵף. וְתִסְגְּרָ מִרְיָם מַחוּץ לַמַּחֲנֶה שְׂבָעַת יָמִים, וְהָעָם לֹא יָסַע עַד הָאָסֵף מִרְיָם".

השימושים השונים של השורש אס"ף בפרשתנו רק מגדילים את התמיהה: מדוע בחרה התורה לרכז תמצית של ביטויי אסיפה, איסוף והתאספות - לתוך פרשה אחת? מה מיוחד בפרשת בהעלותך, שדווקא הזרקור הזה של אס"ף מאיר לנו אותה? ידועים ומפורסמים דברי רבנו הרצ"ה קוק זצ"ל, שעם **תחילת התנועה** של מחנה ישראל במדבר לכיוון ארץ ישראל, מתחילה גם תסיסה והתארגנות מחדש של כוחות וזרמים פנימיים.

הרב חגי לונדן
ר"מ במכון מאיר

ולא לצפות להכרה ממישהו מעבר לאלוקים שבשמים. להיות בראש המתנדבים והנופלים, כל אחד בתפקידו. לא להתרגש מגלי שנהא של אדוני הארץ לשעבר, שבזו לאזהרות, ועוד מעיזים להשתולל ברחובות ובאולפנים. עצבים של ברזל הוא האמונה שהחיים לא מסתכמים במספר השנים שאדם חי בעולם הזה, אלא במה הוא עשה בשנים הללו. כל אחד מהחללים הקדושים הללו אמנם לא נמצא איתנו כעת בגופו, אבל ברוחו הוא מחובר עוד יותר למשהו נצחי, אמיתי וטוב; ואנחנו ניפגש שם בסוף.

הישיבה שנלחמים בחזית ושמצופה מהם להיות עם עצבים של ברזל. עצבים של ברזל זוהי סבלנות למלחמה ארוכה, שתימשך שנים ודורות, בלי להתפתות לאשליות ולקיצורי דרך. עצבים של ברזל הוא קור רוח שלא מאפשר לתחושות קצה - אופוריה על שחרור ארבעה חטופים מצד אחד וכאב על אחד עשר הרוגים מצד שני - לשנות את המבט הרחב. והמבט הרחב הוא שאנו נמצאים במלחמה שבה אנחנו מנצחים; לאט ובמחיר איום, אבל אנחנו מנצחים; ואין דרך אחרת. עצבים של ברזל הוא לבצע את תפקידנו

הרב צבי יהודה הכהן קוק זצ"ל, אחת הדמויות שבזכותן יש כיום למדינת ישראל את העומק הגיאוגרפי, האנושי והרוחני למלחמה הנוכחית, טבע מושג: "התקופה שלנו", כך הוא, "זקוקה לאנשים עם עצבים של ברזל". ערב חג שבועות, העברתי שיעור בישיבת מצפה יריחו, אחת הישיבות בהן גדלו חלק מהנופלים. דיברנו עם התלמידים על כך שעוד מעט הם יצטרפו לכוגרי

יסודות אמוניים בפרשה הרב יורם אליהו ר"מ במכון מאיר

ענוה

נאמר בפרשתנו: "והאיש משה ענו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה". מה המיוחד במידת הענווה, ולמה זוכה האדם אשר הוא עניו? בגמרא במס' שבת מסופר על שני אנשים שהתערבו בניהם אם יצליחו להרגיז את הלל. ובא אחד בערב שבת ושאל מי כאן הלל? מי כאן הלל? ושאל שאלות מוזרות. והלל "נתעטף ויצא לקראתו, אמר לו בני מה אתה מבקש?" וענה על כל שאלותיו בסבלנות גדולה. הרב קוק בפירושו עין א"ה, לומד מהתנהגותו של הלל בכל השלבים, מהי ענווה. מזה שההלל התעטף ויצא לקראתו לומד הרב, "דרך הענווה האמיתית היא לכבד גם את עצמו במידה הראויה". הרבה אנשים מרוב אהבה לעצמם, לא רואים את חסרונותיהם וממילא לא רואים בטובת חבריהם וביתרונם. אבל העניו רואה את עצמו מכובד מצד צלם אלוקים אשר בו. ומוכן לראות גם את חסרונותיו בלא שום משוי פנים". כאשר הוא מכבד את עצמו הוא מכון שעל-ידי כך הוא יכבד את האחר, כי הכבוד שאדם מקבל מאדם מכובד הוא גדול מכבוד שהוא מקבל מאדם פשוט. לכן יצא הלל לקראתו עטוף, שזו הופעה מכובדת ובזה הוא מראה שהוא מכבד את השואל.

הלל פונה לשואל ואומר לו "בני מה תבקש"

לומד מכך הרב, ש"מתנאי הענווה שיחזר עמה הכבוד לזולת... וגמר התכלית שתחזר עמו אהבה, והאהבה שמתחברת עם הכבוד תביא לידי מעשה". לכן אחרי שהלל מכבדו בהתעטפות לכבודו הוא קורא לו 'בני', "להורות שיחוש אליו אהבה טבעית כאהבת אב לבנו", ואחר-כך הוא שואל אותו 'מה תבקש', שמוכן לעשות את כל מבוקשו. נמצאנו למדים שענווה באה מתוך כבוד לזולת, ראיית חסרונותיו של האדם עצמו, וראיית יתרונותיו של העומד מולו.

בספרו 'מוסר אביך' מלמד הרב קוק זצ"ל שממדת הענווה יכולה להיוולד מידת העצבות, אבל בעומקן הן רחוקות זו מזו, "כי העצבות לא תבוא כי אם החליטו היות ערכו האישי מרומם והוא ראוי לגדלות ולמורת רוחו הוא מוצא בעצמו חסרונות ופגמים... וזה בודאי מדאיב לב ונפש". האדם מחשיב את עצמו מאוד, חושב שהוא ראוי לכל גדולה וכאשר הוא אינו זוכה לה הוא נכנס לעצבות. "אבל הענוה באה אחרי ידיעתו שאין עניינו בעצמו ראוי לשום גדולה, וכל גדולה וטובה שתגיעהו היא חסד ה' עליו". בהשקפה כזאת האדם שפל בעיניו אבל לא ידע עצבות, אלא הוא שמח בגורלו, וכל טובה שהוא משיג וכל מידה שהוא זוכה לה הוא מודה לה' על-כך כי הוא יודע שבעצם אינו ראוי לכך וזה

רק חסד ה' עליו, להביא עליו טובה. רבינו הרצ"ה מלמד שמעל הענווה במובן החברתי כלפי הבריות, מתנשאת הענווה כלפי ריבונו-של-עולם, "ענוה כלפי ה' היא הכרה שרשב"ע הוא מקור הכל, שורש הכל, כל מה שיש לנו, אינו שלנו, אלא בא מריבונו-של-עולם ואין לנו להתגאות בו". והיה מזכיר הרצ"ה את דברי ריה"ל שהגדיר זאת בארבע מילים, "הכל ממנו (מה) ולא ממנו (מאיתנו)".

יסוד גדול זה חייב ללוות את כל אורחות חיינו, הידיעה שהכול ממנו ולא ממנו, תהיה לנו לעזר בכל הפעולות שאנו פועלים לקידום הגאולה, כאשר לעתים אנו רואים כי למרות כל מאמצינו הדברים לא מסתדרים כפי מה שרצינו. אז צריך בענווה גדולה להבין שבעל הבירה מכון את הדברים אחרת וזהו רצונו וכבודו.

ובכל אורחות חיינו הפרטיים, ענווה עוזרת להכיל, לקבל את השונה, לקבל דרך שונה בעבודת ה', גם של ילדינו, בשמחה. והילדים ילמדו מכך ביחס לחבריהם, לכבד, לא לזלזל, להעריך את חברים כראוי, ומתוך זה לבוא לאהבה וחברות אמת. ומזה יבוא לבניין הבית שלהם בדרך נכונה, כי הענווה בבניין הבית היא יסוד עצום שמביא את בני הזוג להערכה הדדית, ומתוך כך לאהבה ואחוה ושלוש ורעות.

הרב אשר בוחבוט ר"מ במכון מאיר

לקול אחד פשוט, ולאחדם למטרה המשותפת ולתשובה בעקבות המלחמה - רמז למדת רחמים כי ימינו פשוטה לקבל שבים⁵. ועל זה נדרשת תפילה גדולה כפי שמסביר המלבי"ם "בענין שהנסיעה הוא נגד האויבים והחניה הוא להרגיע את ישראל". שכן כל התנועה שהייתה במדבר הייתה בסדר מכוון של תנועת השבטים, וכן העצירה והמנוחה הן בסדר מתוכנן של תנועת השבטים, איש על דגלו לבית אבותיו, שלכל דגל ושבת יש תפקיד נכון וחשיבות. ואם לא כן, יש סכנה של החלטות חפזות בעקבות הלחימה של יועצי היום שלאחר המלחמה. וצריך לחזור ליסודות האמונה בראייה, ולהתחיל הכל מבראשית בשאלות על מה אנו נלחמים ומה תפקידנו וזהותנו בעולם ומה סגולתה של ארץ ישראל ויישובה עליה חלמו כל הדורות. כפי שרומז בעל הטורים "ובפסוק 'ובנחה' יש בו ז' תיבות כמו שיש בפסוק 'בראשית' שהוא תחילת התורה לומר שהוא חשוב, ספר תורה בפני עצמו (שבת קטז א)". בפסוק זה יש אותו מספר תיבות של הפסוק הראשון בתורה; ימי הלחימה ותוצאותיה הם תורה בפני עצמה. המשך המאמר בעמוד 4 <

מפני שכל הכוחות מתעוררים באומה בזמן מלחמה ויש התגייסות גדולה של העם. אבל ביום שלאחר המלחמה מתחיל הציבור "לעכל" את מראות המלחמה, ואז יש סערה גדולה בנפש העם, ועולות השאלות: האם היה נכון לתקוף? ועד כמה? ומהי הדרך המבצעית לתקוף? וכיצד זה קרה שנפלו

צריך לחזור ליסודות האמונה
בראייה, ולהתחיל הכל
מבראשית בשאלות על מה
אנו נלחמים ומה תפקידנו
וזהותנו בעולם ומה סגולתה
של ארץ ישראל ויישובה עליה
חלמו כל הדורות.

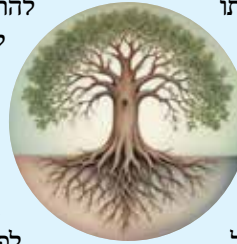
לוחמים?... כפי שמלמד הספורנו: "ואף על פי שתגלה שכינתך לפני ישראל לגרש את אויביהם תהי מנוחת שכינתך בתוכנו"⁴, שלאחר מכן בא קול של תקיעה, שהוא קול אחד. וכפי שמסביר הרמב"ן, תפקידה של התקיעה להקהיל את העם

תוצאות המלחמה

בתנועת עם ישראל במדבר ובמלחמתו באויביו, מבקש משה רבינו: "ויאמר משה קומה ה' ונפצו אֹיְבֵיךָ וְיָנֻסוּ מִשְׁנֵאֵיךָ מִפְּנֶיךָ", ולאחר מכן מופיע תיאור היום של אחרי המלחמה, ועליו נאמר: "וּבִנְחָה יֹאמֶר שׁוֹבָה ה' רְבִבוֹת אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל". התנועה של המנוחה היא לימוד בפני עצמו, ולגבי מובא בכתר יהונתן: "וכאשר היה מבקש לחנות הארון היה מתקפל ועומד ולא היה פורש עד שהיה משה עומד בתפילה ומתפלל ומבקש רחמים מן לפני ה', וכך אמר שוב נא ברחמיך הטובים ונהג את עמך ישראל והשכן כבוד שכינתך ביניהם..."; התנועה שלאחר המלחמה צריכה להיות קריאת כיוון בתפילתו הגדולה של משה רבינו. כפי שמפרש הבכור שור "יהי רצון שישונו כל האלפים וכל הרבבות למקומם במספרם, ולא יפקד מהם איש"². ויותר מכך, תפילתו של משה רבינו היא שהדרך והדבקות שהייתה בלוחמים לא תיעלם, "וְכִי תָבֹאוּ מִלְחָמָה בְּאֶרְצָם עַל-הַצָּר הַצָּר אֲתָם וְהִרְעַתֶם בְּחִצְצֹת וּנְזִיזֹתֶם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם וְנוֹשְׁעֵתֶם מֵאִיְבֵיכֶם"³. בזמן המלחמה יש קול תרועה שמקורו מלשון התעוררות, ובזמן מלחמה יש קולות תרועה שנשמעים בהרבה קולות צעירים,

באמיתיות ישראל. אמיתה ושלמותה של תורה מתקיימת דרך תורה שבעל פה, חיי עולם, נצחיות תורה שבעל פה, עניינה הוא המשך תורה שבכתב. תורה שבכתב היא השמימיות בגלוי, מכתב אלוקים, ומתורה שבכתב שהיא שמימית בגלוי, יש המשך לתורה שבעל פה הארצית, לסדר המסורת והרצת התורה. עניינה של תורה שבעל פה הוא הופעה של מציאות התורה בתוכנו, בתוך רבנו ותלמידיהם, בתוך כלל ישראל, בתוך סדר החיים של כלל ישראל, בסדר המסורת. בגלוי זה ארצי, אך בגניזה, בעמקות, כל הארציות הזאת נמשכת מהשמימיות. תורה שבעל פה היא המשך חיי עולם, ומהמשנה היא נמשכת אחר כך לגמרא שאנו לומדים. תורה שבעל פה היא חיי עולם שבתוכנו, בתוך כלל ישראל, לדורות עולם, בשתי הצורות האלה שהן אחת, שבכתב ושבעל פה. יוצא שתורה שבעל פה היא המשך של דבר ד' החי בתוכנו, המתפרט בתוכנו ואלינו, בכל הדורות.³

ב'שולחן ערוך' ומקורו ב'טור', מתברר הביטוי "חיי עולם נטע בתוכנו". מה פירוש "חיי עולם"? מה המובן שזה 'נטע'? איפה זה נטוע? יש להתרגל לכך שכשאומרים ברכה, יש לברך מעט פחות במרוצה ושגרתיות. יש לשמוע מה שאומרים. הדברים הם בעברית ברורה ויפה, בלשון הקודש. יש לזה טעם מיוחד ומתוק מאוד. ניגשים אל התורה רק מתוך ברכה בתורה תחילה. יש ברכה לפנייה וברכה לאחריה. בברכה לפנייה המילים ברורות ופשוטות מאוד: "בחר בנו מכל העמים", אנחנו מבינים את המילים, וכן "נתן לנו את תורתו" זו עברית פשוטה וברורה. אחר כך הברכה השנייה, "נתן לנו תורת אמת", זה מובן, אך בחלק השני של הברכה השנייה נזכרת מילה לא כל כך פשוטה: "וחיי עולם נטע בתוכנו". זה מליצה מיוחדת שצריך לברר את עניינה. מה נטע בתוכנו? מפורש בראשונים, ב'טור', ואחר כך ה'שולחן ערוך' מביא את זה: "חיי עולם נטע בתוכנו", זו תורה שבעל פה. לא בתוכנו, במציאות הפרטית שלנו, אלא בתוכנו, בכלל ישראל, בנצח ישראל,

אנחנו מוצאים במסכת עירובין בברייתא: "ת", כיצד סדר משנה¹. המשנה של משה רבנו, הרבי הראשון שלנו, תורה שבעל פה, נמשכה יחד עם תורה שבכתב. הרמב"ם כותב בהקדמתו למשנה תורה שד' נתן תורה לישראל, את כל התורה כולה, ומכנה זאת בשם "התורה והמצוה", "התורה" - שבכתב, "המצוה" - תורה שבעל פה. סדר משנה מתחיל מאותו רבי, רבנו, שלימד תורה לישראל, תורה שבכתב ותורה שבעל פה. התורה שבעל פה היא "סדר משנה". מתואר שם: "כיצד סדר משנה? משה רבינו לימד לישראל" וכו'. שם המקור לכך שחזרה ראשונה יסודית היא מינימום ארבע פעמים! משה רבנו לימד וחזר על תורה שבכתב, יחד עם ההמשך שבתורה שבעל פה. קודם לימד לאחיו, אהרן. אחר כך חזר לבני אהרן, אחר כך עוד פעם לזקני ישראל, ופעם רביעית, לכל ישראל. כך הייתה ההתפרטות הגדולה והרחבה של המשנה, התורה שבעל פה. אמיתה של תורה מתגלה בתורה שבעל פה מתוך המקור של תורה שבכתב.

1. עירובין דף נ"ד ע"ב.
2. אורח חיים סימן קל"ט.
3. ע"פ שיחות הרצ"י אורות התחיה פרק נ' עמ' 247, 261-6.

לוחמים עם עוצמה של עם

סידרת
רוח לחימה
מהתנ"ך
נתן קוטלר

וכנציג של כלל ישראל (ע"פ דברי הרב יוסף קלנה, בספרו 'חסד למשיחו' עמ' 150). יהונתן מלמדנו יסוד חשוב ביותר. במלחמה, החייל אינו אדם פרטי, אלא אדם כללי. החייל נלחם בשליחות כלל עם ישראל ושואב מהכלל את כוחו. מי שנלחם למען העם - מקבל עוצמה של עם!

תודה לידידי הרב יוסי לוי על חידוד רעיון זה

לתגובות: gemarabemunah@gmail.com

אך יהונתן ונערו מרגישים שאינם יכולים לעמוד מנגד ומחליטים לפעול. יהונתן ונערו מחליטים 'לחתור למגע' עם צבא הפלישתים שאיים להילחם בעם ישראל. למרות שלפלישתים יש עדיפות מספרית באלפי חיילים, יהונתן מלא בנחישות ואמונה ואומר "כִּי אֵין לָהּ מַעְצָוֹר לְהוֹשִׁיעַ כָּרֵב אוֹ בְמַקְצֵט" (שמואל א', יד, ו). יהונתן מבין שהאויב התמלא בפחד (ראה: שם י: מהר"י קרא; רלב"ג) ולכן אומר לנושא כליו: "עֲלֵה אַחֲרַי בִּי נִתְּנָם ה' בְּיַד יִשְׂרָאֵל" (שם יב). יש לדייק שיהונתן לא אמר "כי נתנם ה' בידנו", אלא יהונתן אומר "בְּיַד יִשְׂרָאֵל". יהונתן אינו מייחס את המערכה מול פלישתים לזכותו ולכוחו, אלא הוא רואה את עצמו כשליח

עם ישראל עמד מול מציאות כמעט בלתי אפשרית. צבא ענק של עשרות אלפי פלישתים וששת אלפים פרשים התאסף ואיים להילחם בהם (שמואל א' ג, ה). הציבור נכנס לפאניקה, היו כאלו שהתחבאו במערות, אחרים ברחו ועברו את הירדן. המצב הידרדר כל כך עד שמהצבא של שאול, נשארו רק שש מאות איש, וצבא זעום זה לא היה מצויד אפילו בחרב או בחנית. "וְהָיָה בַיּוֹם מִלְחָמָה וְלֹא נִמְצָא חֶרֶב וְחֲנִית בְּיַד כָּל הָעָם אֲשֶׁר אֶת שְׂאוֹל וְאֶת יוֹנָתָן וְהַמָּצָא לְשָׂאוֹל וְלִיֹּנָתָן בָּנוּ" (שם כב).

שליחת הציבור שלכם

מבית מקור ראשון

רוצים להגיע למאות אלפי בתי אב בציבור הדתי? **איתנו אתם יכולים!**

- הפצה שבועית של עלוני פרשת השבוע
- ופרוסום בכל בתי הכנסת ברחבי הארץ
- הדרכת מודעות בבתי הכנסת
- וברכיזם דתיים
- דיוור ישיר בכל רחבי הארץ

הנכנסת אינטרטיים לעולנו

הנכנסת אינטרטיים לעולנו

052-9988518
0529988518@gmail.com

מתחדש העולם ברוח חדש, ורגלי משיח מתגלים ביניהם, ולפי ערכה של גדל המלחמה ככמותה ואיכותה, ככה תגדל הצפייה לרגלי משיח שבה. בתפילה שתשוב אלינו ותראנו עין בעין בשוב ה' ציון "ובגנה יאמר שובה ה' רבבות אלפי ישראל".

המשך המאמר של הרב בוחבוס מעמוד 3 <

ופסוקים עמוקים אלה מגלים שבזמן המלחמה ראינו את "קומה ה'" במחנה, ברוח הגדולה שבלוחמיו, ובאחדות גדולה ובמופת המלחמה. כדברי הרב קוק: "כְּשֵׁי מִלְחָמָה גְדוֹלָה פְּעוֹלָם מְתוֹעָר כֹּחַ מְשִׁיחַ. עֵת הַזְמִיר הַגִּיעָה". ואשרי מי ששומע את "עת הזמיר" בימי הלחימה, אבל כששבים כל אחד לביתו - האם נשכח זאת? ישנה בקשה "שובה ה'" - שהמלחמה לא תהיה לחינה, כהמשך דברי הרב "ואחר כך פתח המלחמה

1. במדבר פרק י פסוק לו (פרשת בהעלותך)
2. בכור שור במדבר פרק י פסוק לו (פרשת בהעלותך)
3. במדבר פרק י פסוק ט (פרשת בהעלותך)
4. ספורנו פרק י פסוק לו
5. רמב"ן במדבר פרק י פסוק ו (פרשת בהעלותך)
6. אורות / המלחמה / א

וכך כתב על תגובת הרב קוק פרופ' אבינעם רוזנק (הציטוטים מתוך ספרו 'הרב קוק' עמ' 172 ומתוך מאמרי הראי"ה עמ' 332-331): "עם פרסום גילוי הדעת הזה ולנוכח התדהמה שבה הוכו מנהיגי הציונות, גבר הרב קוק על היסוסיו ובחר להתעמת הן עם מנהיגי הציבור והקהילות והן עם הרבנות החרדית ולצאת באופן חד-משמעי נגד המערך האנטי ציוני על כל פלגיו.

בסיוון תרע"ז פרסם כרוז בכל בתי הכנסת בבריטניה, שנכתב בידידש כדי להבטיח כי כל יהודי יוכל לקרוא. כותרת הכרוז היתה: "גילוי דעת על דבר הבגידה הלאומית".

בגוף הכרוז הוא יצא נגד "כל קורעי הנשמה היהודית [...] אנחנו מוחים נגד כל הבוגדים, המוסרים ודוברי ריק מכל המינים". ארץ ישראל, כתב, נגזלה מאיתנו, ו"את גזלתנו אנחנו תובעים בשלמות!"

הדבר אלצמון

הרב קוק המשיך בדבריו הנוקבים על חומרת דברי היהודים האנטי-ציונים: "על אומות העולם שהרסו לאפשר לנו עתה לכוננה. ואולם המצב הנוכחי תמוה: בעוד ההיסטוריה מגלה את יד האלוהים החפץ להשיב את עמו לציון, "מצאו אנשים בעלי מוחות מטומטמים ולבבות ערלים כאלה, שתהיה להם החוצפה להביע דברים בכדי להקטין ולפרר את השלמות היהודית הגדולה המקורית". במצב הזה יש "לבאר לכל האנושיות [...] את חובותיה אלינו". עם ישראל הפיח רוח חיים במוסר האנושי. גרעין החיים של כל הדתות מקורו ביהדות. אנו הצלנו את האנושות מהאלילות מכאן ומשכחת אלוהים מכאן. תמורת התמורה הזאת:

"העמים השיבו לנו כגמולנו יפה מאד: בגזול את אדמתנו, בגרש ממנה ובשריפת מקדשנו והריסתם, בשחיתות באכזריות [...] בטלאים הצהובים, בקריאות "הפ, הפ" ברחובות, בהכאות מסמרות במוחותינו ועוד הרבה מאד מעשים טובים כאלה". בדבריו תבע הרב מאומות העולם להשיב את הצדק ההיסטורי על כנו "ויסייעו לנו להסתדר במלוא חיינו וישיבו לנו את ארצנו ויתנו ויסייעו לנו לכוון את מלכותנו [...] אז תסור חרפת העולם מהחברה האנושית". "לאחר פעילותו הנמרצת, הוכרע הכף לטובת מתן ההצהרה" (לשלשה באלול, א-סד).

אולי לא נעימה המילה "בגידה" אך אם הרב קוק השתמש בה כאשר לדעתו הדבר נגע בנפש האומה, גם אנו נאחז בשיפולי גלימתו ונתבע את כבוד האומה הישראלית, הנלחמת בימים אלה על נפשה. בשום פנים ואופן אין לקבל דיבורים תבוסתניים בשעה שלוחמינו מחריפים את נפשם על עצם קיומנו. לא משנה אם דיבורים אלה באים משמאל או מימין. עם כיפה וזקן או בלעדיהם. האויבים שלנו מחכים לדיבורים כאלה ועטים עליהם כמוצאי שלל רב.

לכולנו יש אחריות, בימים האלה, לאחוז בעוז הרוח הלאומי שלנו - לדרוש ולתבוע את מה שמגיע לנו כעם הנצח, כאומה עצמאית חפצת חיים. בוודאי ובוודאי שלא לפעול בצורה הפוכה שאינה אלא בגידה בזמן מלחמה. "ישראל חייבת לשדר אורך רוח. וחייבת לשדר שיש לה רוח. רוח לחימה. זה חלק מהותי מהדרך לניצחון אותו ישראל מוכרחה להשיג".

לו יותר אורך רוח ואוסיף כעת: מי שתהיה לו רוח רוח לחימה..."

בהמשך דבריו, הוא מנתח את המצב הגיאופוליטי ומסביר שאין בטווח הנראה לעין סיכוי להסדרה כלשהי עם האויב הערבי ולכן עלינו לחיות על חרבנו: "בדיוק מהסיבה הזו אין לישראל את הפריבילגיה לא לנצח. גם אם המלחמה הנוכחית בעזה ובלבנון תיקח עוד עשור. מצב מלחמה ארוך שנים על כל המשמעות הקשות שבו, עדיף מבחינתה של ישראל עשרות מונים על "הפסד טקטי" קצר מועד. ברגע שישראל תראה חולשה, "הצבועים יריחו את הדם" וייערכו לתקיפה רחבה. זה מה שממריץ אותם".

אחריהם נחטף הנש

בסיום, הוא מסביר את מה שמבין כל אחד מהאויבים שלנו, ומשום מה אצלנו, כל גאון הדור - האלופים, הפרשנים והמומחים למיניהם, לא מצליחים להבין ולהפנים:

"כלי התקשורת הפלסטינים מבינים את חשיבות הרוח ואורך הרוח והם דוחפים לכך בכל הכוח. בישראל המצב שונה. דבר שגורם לחלק מהישראלים לחשוב שאולי הגיע הזמן להכריז על הפסקה, לנוח, לעשות בקרת נזקים ולחכות לסבב הבא... מי שסבור כי הגיעה העת לעצור בטרם הוכרעה חמאס צריך לדעת שהמזה"ת אינו מקום סלחני. על טעויות משלמים בדם. והרבה דם.

"אי הכרעה ברורה של חמאס והישרארות כגוף שלטוני בעזה ישלחו מסר שישראל מוכנה להשלים עם מצב שבו ארגון טרור, שאינו האתגר הצבאי הקשה ביותר במזה"ת, הצליח להכות בישראל מכה ניצחת ולהמשיך להישאר על כסאו. זה מצב שישראל לא יכולה להרשות לעצמה להימצא בו" וכאן מוסיף אבו עלי אקספרס את העקרון המרכזי שצריך ללוות אותנו לכל אורך ימי המלחמה הקשה הזאת:

"ישראל חייבת להתנתק ממוטיב הזמן. הזמן במזרח התיכון מתקתק אחרת. ישראל צריכה להכריז שהמלחמה אינה מוגבלת בזמן ושהיא מבחינתה הכינה תוכניות סדורות למלחמה של עשר שנים בעזה שתיגמר רק בהגליית/השמדת חמאס. יש לנטרל את מוטיב הלחץ על מועד הסיום. ישראל חייבת לשדר אורך רוח. וחייבת לשדר שיש לה רוח. רוח לחימה. זה חלק מהותי מהדרך לניצחון אותו ישראל מוכרחה להשיג".

קולו הנשמה היהודי

לפני 113 שנים בדיוק (תרע"ז - 1917), בשלהי מלחמת העולם הראשונה, בשבת פרשת בהעלותך, בחר הרב קוק, ששהה באותה תקופה בלונדון ושימש בה רב קהילת 'מחזיקי הדת', לצאת באופן פומבי ובחריפות רבה נגד שני הזרמים שהתנגדו באופן פומבי לפעילות הציונית שהובילה, בסופו של דבר, להצהרת בלפור.

שני הזרמים היו הרפורמים מצד אחד והחרדים מצד שני. אחד מדוברי אותם יהודים מתנגדים מהצד המתבולל כתב את הדברים הבאים: "מסירת ארץ ישראל ליהודים תהווה גורם מתסיס ועוין, שיפגע ביחסים שבין הבריטים לבין המוסלמים הרבים החיים בהודו" (סר אדווין מונטיגיו - בנו של הלורד סוויטלינג, שהיה אז השר לענייני הודו).

אולי לא נעימה המילה "בגידה" אך אם הרב קוק השתמש בה כאשר לדעתו הדבר נגע בנפש האומה, גם אנו נאחז בשיפולי גלימתו ונתבע את כבוד האומה הישראלית, הנלחמת בימים אלה על נפשה. בשום פנים ואופן אין לקבל דיבורים תבוסתניים בשעה שלוחמינו מחריפים את נפשם על עצם קיומנו. 113 שנים לשבת המחאה המהפכנית שהוביל הרב קוק בלונדון

אחד הדברים הנשגבים מבינתי בתקופה הזאת, הוא ההופעות התקשורתיות של לשעברים ולשעכשוויים למיניהם, כשבפיהם ההצהרה הבלתי-תאומן שמדינת ישראל הפסידה במלחמה ושעליה להתקפל, להגיע להסדרה-שקר-כלשהו עם מפלצות האויב הרצחניות שעומדות על הגבולות שלנו - מצפון ומדרום, להגיע לעסקת חטופים ולסיים את העסק.

עכשיו, תסבירו לי בבקשה איך אנשים שפויים, שרואים פעם אחרי פעם את הגורעים שבאויבים שלנו משתמשים בציטוטים כאלה, ממשיכים לאייש את האולפנים וללהג בצורה מופקרת, אווילית ופושעת את ההבלים שלהם.

האם הדבר מטיל ספק בשפיותם? אשאר את זה להכרעתכם. בכל אופן, במוצאי השבת האחרונה, עם היוודע הבשורה הקשה על נפילת הלוחמים הגיבורים באסון הנגמ"ש ברפיח, פורסם בערוץ הטלגרם של "אבו עלי אקספרס" (מומחה לסיקור העולם הערבי) פוסט חשוב שכותרתו: "מלחמת ישראל בפלסטינים: על רוח ואורך רוח", שמפאת אריכותו אצטט רק את חלקו.

רוח לחימה

"הערב התבשרנו בבשורות כואבות על נפילתם של שמונה לוחמים ברפיח. הלב נקרע כל פעם מחדש ושואל עד מתי? במקביל נערכו הפגנות בתל אביב בקריאה לעסקה עם חמאס (גם במחיר סיום המלחמה). בצד השני, כפי שראיתם בפרסום כאן הערב, נערכו הפגנות ברמאללה, שהיא מעוז הקידמה והשפיות הפלסטינית, בירת הרש"פ בגדה, אזור בו גרים נוצרים רבים. בהפגנות השמיעו המשתתפים קריאות בעד רצח יהודים והמשך הלחימה נגד ישראל. אזכיר כי למגיני הפלסטינים ישנם ברצועה מאז תחילת המלחמה כ 37 אלף הרוגים, עשרת אלפים נעדרים ויותר מ 85 אלף פצועים.

"אז איך זה שרוב הפלסטינים וכמעט כל כלי התקשורת הפלסטינים ממשיכים לקרוא בעד המלחמה ובעד ההתנגדות המזוינת לישראל גם אחרי כמות כזו של נפגעים והרס בצד שלהם? איך זה שאצלנו רוב כלי התקשורת קוראים להפסקת אש כמעט בכל תנאי? ואיך זה שאצלנו ההפגנות הפוכות משלהם? הם מפגינים בעד המשך הלחימה ואצלנו נגד המשך הלחימה? ומי ינצח בסוף? כתבתי כאן לפני כמה שבועות שמי שינצח יהיה הצד שיהיה

עבודה, לימודים, חששות עקב המצב הבטחוני, הפער בין מה שציפית שיקרה בחיי נישואין לבין מה שקורה בפועל ועוד ועוד, גורמים לך להרגיש מאוכזבת ואולי לצפות שבעלך ייקח אחריות על אושרך בזוגיות, כשיהיה מושלם.

אני מזמינה אותך, לבחור באחריות אישית על אושרך:

✓ לראות בעצמך ובעלך את החיובי ולשמוח בכל הטוב שיש לכם.

✓ להרגיש בכל עשייה טכנית, את הבנייה הנפשית לקבל את החסרונות שיש בכך, בהבנה ובחמלה.

✓ לשנות במחשבות וברגשות, ממקום של שותפות רגשית.

בפרשת בעלותך, כשהכנה מדליק את המנורה בתוך המקדש הוא מאיר את כל עם ישראל. גם אנחנו ככוהנים שאחראים על בית המקדש הזוגי, כשמדליקים את נר ה' נשמת האדם, באור חיובי נשמתי, גם אנחנו עולים ומתעלים לדרגות של אהבה ושמחה.

מתוך כך, גם את ובעלך תתעלו ותאירו את מקדש חייכם ותוסיפו אור בכלל ישראל.

לתגובות ולשאלות וכן להצעת נוסאים המעניינים אתכם - esteravr@gmail.com

בהעלותך את האור – בנישואין

שאלה: יש לי הרבה מחשבות שליליות ביני לבין עצמי שבעלי בכלל לא מודע אליהם. הוא חושב שהכל טוב. סליחה שאני כל כך פסימית. אבל זה מה שאני מרגישה.

כשהתחתנתי עם בעלי, הערצתי אותו ואמרתי לו שזכיתי בבחור המושלם. הייתי מאושרת.

אני רוצה להמשיך ולהרגיש שבעלי הוא הכי טוב מכולם, אבל בהתמודדותי בחיים, אני רואה שהוא לא באמת כזה.

בזמן האחרון, אני תוהה ביני לבין עצמי, איך לא ראיתי אז את החולשות שלו. אני מאוכזבת. מתגנבת מחשבה שאולי טעיתי בבחירה שלי ואיך נמשיך את החיים...? אבל יש לנו ילד מתוק והוא לא צריך לסבול. בקיצור, אני ממש מבלבלת.

תשובה: מחשבות שליליות מעין אלה נמצאות אצל הרבה זוגות, גברים ונשים כאחד, אולי לא בעוצמה שאת כותבת. למחשבות בעוצמות כאלה מגיעים כאשר לא מדברים עליהן, אז עסוקים בהן ברוב שעות היום והלילה. סביר להניח שרוב המחשבות הן פרי דימיון פסימי שהולך וגדל למימדים לא ריאליים.

מתוך מה שכתבת, ניכר שהמבט הפנימי שלך נוטה אל החוסר בכלל וכלפי בעלך בפרט. מבט כזה יוצר אצל שניכם אווירה שלילית וחבל, כי אפשר אחרת.

חינוך עד הלב אורית דהן*

ומה הילד שומע? מה הילד סופג? פגשתי בחדר האימונים את אותם אנשים שסובלים מפרפקציוניזם שלא מאפשר להם ליהנות מהדרך בחיים. ולא פעם זה חלק מחוויות ילדות. חלק מרצון לשמח את ההורים, לרצות...

וישאל השואל - ומה רע בכך?

תשומת הלב והרגישות שלנו היא החשובה. ישבתי עם תלמיד מתוך שנמנע פעם אחר פעם מלהגיע לבית הספר ביום שיש מבחן. מדובר בתלמיד נעים הליכות, שמשקיע בלימודיו. אלא שהפחד חלילה שלא יקבל 100 מקפא אותה. ופעם אחר פעם הוא מתחייב לגשת למבחן, ועדיין הפחד משתלט וחוסם.

תשומת הלב שלנו, רגישות, שיח עם ילדינו, יאפשרו לנו לדייק מה נכון לילד שלנו. מאיזה מקום פנימי אני ההורה מגיב ופועל.

האם חשבנו איך נרצה להגיב באופן מקדם כאשר נפגוש משור מאכזב? איזה רגש זה מעורר בנו? מאיזה מקום פנימי אני כהורה מגיב?

ונוסיף שאלה למחשבה, וודאי שמוזמנים להגיב - ומה קורה בבית כאשר יש כמה ילדים ומתחילה השוואה בין האחים? לא חלילה שאני ההורה עושה השוואה, אבל הילדים נוטים להשוות. כיצד נגיב לכך?

מוזמנים לשתף ובוודאי לשלוח שאלות.

*אורית דהן, מנהלת נועם בנים ומנחת קורסים לאימון רגשי בשיטת התורה לתגובות: orittguvot@gmail.com ניתן לשלוח שאלות ובקשות לנושאים במייל המצורף.

בהעלותך את הנרות

פרשתנו פותחת בציווי שנצטוו אהרן הכהן להדליק ולהיטיב את הנרות, כמו שכתוב: "וַיִּדְבֹּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּהִעָלְתָּ אֶת הַנֵּרוֹת אֶל מִזְבֵּחַ הַמִּזְבֵּחַ יָאִירוּ שְׂבָעַת הַנֵּרוֹת. וַיַּעַשׂ כֵּן אֶהֱרֹן אֶל מִזְבֵּחַ הַמִּזְבֵּחַ הַעֲלָה נִרְתִּיָּה פֶּאֶשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה".

בהדלקת הנרות וגם בברכת כהנים וזכים הכהנים להיות שותפים לקב"ה בהבאת ברכה ואור לעולם. כך הכהנים הם מלמדי התורה - "כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו..."

כל אדם באשר הוא, הוא נר בפני עצמו (נר ה' נשמת אדם). וכן הילדים שלנו הם הנרות שלנו. שאנו צריכים תמיד להאיר אותם. אנו עסוקים בלהעלות את הנרות. עד שיעלה מאליו.

בשבועיים הקרובים יסיימו כלל ילדי ישראל את שנת הלימודים. אחד מהסמלים של הסיום הוא התעודה בלשון העם, או תהודה בלשוננו. יש לנו הזדמנות להיות שותפים פעילים בהעלאת הנרות עד שיעלו מאליהם.

הילד חוזר הביתה עם מסמך מסכם. התייחסות ההורים משמעותית ביותר לדרך שהילד יתייחס לתהודה ולעצמו.

איך אנחנו מתייחסים לתהודה? איך אנחנו מתייחסים להצלחות? איך אנחנו מתייחסים לקשיים או לכישלונות?

כל ילד השקיע במהלך המחצית מאמץ בהתאם לכוחותיו ולנסיבות שאיתם התמודד. יש מקרים שבהם הילד לכאורה מבטל את התהודה ומחזין

להתבונן על היש או על האין - זו בחירה מושכלת. מי שרואה את החיובי בשני אז גם מה שנראה כשלילי משתפר לאין ערוך.

לכן כדאי לך לראות את החיובי שבך ובעלך (ובאחרים) מתוך בחירה, להאמין שיש הרבה חיובי, כמו שיש בך ובאחרים.

את יכולה לבחור להאמין ולהרגיש שאישה, הוא המושלם בשבילך. כשתאמיני בכך שה' שלח לך אותו, כי הוא המדויק כעת בשבילך, תיווכחי לדעת שאת נבנית בזכותו, בניגוד לתפיסה המערבית הבנויה על האינטרס לקבל ונמנעת מהתמודדות עם קשיים.

עוד כתבת שאת לא משתפת את בעלך במחשבותיך השליליות. ייתכן כדברך שאולי הוא חושב שהכול טוב. אך חשוב שתדעי שהאנרגיה שלך עוברת גם ללא מילים. ייתכן שהוא מרגיש שמשור לא נעים ולא ברור, ומסיבותיו הוא, הוא אינו פונה לשתף, כמו שאת אינך משתפת.

סגנון חיים כזה שאין בו שיתוף מחשבותי ורגשי בין בני זוג, הוא שיקוף שהזוגיות הזו היא טכנית/עסקית וחסר החיבור ללב. כי כשהלב המשותף פועם, מתוך השינוי והיחד הזוגי, אז עולה האור החיובי (שיוצא מבין שני הכרובים) ומחייה ומאיר את השניים באהבה.

אני משערת שעומס החיים, טיפול בצורכי הילד,

בהצלחותך

ענו על החידות בדף הפרשה באתר
ערוץ מאיר לילדים ואולי תזכו בפרס!

הזוכה מפרשת נשוא: אברהם סון!

המנות בפרשה

מצאו למתנות המנות

שאלות בפרשה

1. מאיזה גיל ועד איזה גיל עובד הלוי, לפי הכתוב בפרשה?
2. מה שאלו הטמאים את משה רבנו?
3. לפי איזה סימן משמיים, ידעו בני ישראל שעליהם לנסוע או לחנות?
4. כמה חצוצרות כסף הצטווה משה להכין?
5. לאילו מטרות השתמשו בחצוצרות?
6. כיצד נקרא חותן משה בפרשת השבוע?

מה ההבדל בין רצפה לתקרה? על רצפה אתה תשב ותקרא, אבל על תקרה אתה לא תשב ורצפה...

כשהמאבטח בודק אותך: 'מה, אני מחבל?' כשהמאבטח לא בודק אותך: 'ואם הייתי מחבל?'

איך קוראים לחנות של חתולים? קטשופ...

דבורים של טובה

בפרשת בהעלתך אנחנו לומדים על חשיבות הדבור שכלנו, ועל כך שחשוב לשים לב למה שאנחנו מוציאים מהפה. בפרשה, בני ישראל מתלוננים על התנאים שהיו להם במדבר. הם נזכרו בקשואים, באבטיחים ובחציר שהיו להם במצרים והתלוננו על כך שכעת עליהם להסתפק במון. כמובן התלונה לא הייתה צודקת, כי טעמו של המן היה מעלה, ובמצרים עם ישראל היה עם של עבדים וסבל רב היה מנת חלקו. תלונתו של עם ישראל הייתה כפיות טובה, ולכן בני ישראל נענשו.

בסוף הפרשה מספר על כך שאהרן ומרים דברו על משה רבנו. הדברים שהם אמרו נחשבו ללשון הרע ועל כך מרים נענשה בצרעת.

משני הספורים האלה אנחנו יכולים ללמוד עד כמה חשוב הדבור שכלנו. מלים של כפיות טובה ולשון הרע נובעות ממדות לא טובות, והן גם עלולות לפגוע באחרים. לעומת זאת, דבורים של טובה, אהבה, שלום ורעות - יכולים לקרב בינינו ולהרבות שלום ושמחה. אז בואו ונאמן את עצמנו לדבר טוב - כמה שיותר!

ישי, ערוץ הילדים

המלצת השבוע

היכנסו מדי שבוע לדף הפרשה באתר, לימדו ושחקו במשחקי פרשת השבוע - וענו על החידות מהעלון! אולי תזכו בפרס!

חידה

הדל"ת והרי"ש מתחלפות אצל אבי הנשיא, ולפעמים הוא כאבי חותן משה. הסבירו!

חידה המבוכים הגדולה

המטרה: למצוא נושא בפרשה, שמורכב מ-6 אותיות.

איך עושים את זה?

שלב א: בכל מבוך יש 3 פתחים. ליד כל פתח יש אות. רק אחד מהפתחים מוביל למרכז המבוך. גלו בכל מבוך איזה פתח מוביל למרכז, וקבלו את 6 האותיות הנכונות.

שלב ב: בפינת כל מבוך ישנו מספר. סדרו את האותיות שקיבלתם מהמבוכים לפי סדר המספרים, בהתאם למבוך בו קיבלתם כל אות.

מה קיבלתם? _____

המשכן היה למעלה מן העולם, ולכן בעולם לא היה יכול לתפוס כי אם מעמד עראי, אוהל מועד, ומצד הארעיות שלו הוא מכון נגד עולם קטן מאותו הגודל של בית עולמים. אבל לגבי משה היתה זאת הגדלות שלמעלה מן העולם קבועה, ועל כן דוקא מתוך הקדמת המשכן היה המקדש אפשר לבוא בזמנו, ואהבה רבה דמשה גרמה אהבת עולם דבית עולמים.

שמונה קבצים ה, כח

על סדר היום

הרב שלמה אבינר

לעשות נקמה בגויים

שאלה: לנוכח המלחמה המתמשכת, עולה לי לפעמים השאלה: אם אנו מבינים שאומות העולם, ובכללם פרעה ומצרים, וכל הקמים עלינו לכלותנו עד היום - הם בעיקר שליחים לבירור מציאות הקב"ה והפנמת האלוהות בעולם בכלל ובעם ישראל בפרט, אזי לכאורה אין לי מה לכעוס על מעשיהם, לדרוש את דם אחינו מהם. אנחנו צריכים לפנות כלפי עצמנו, שכן הם רק השליחים. איזה עניין, אם בכלל, יש בנקמה? מה זה "אל נקמות ד"?

תשובה: זה יסוד כל התורה כולה שלאדם יש בחירה חופשית כדברי הרמב"ם בהלכות תשובה (פרק ה), שאם היה ד' יתברך גוזר על האדם להיות רשע ויענישו אחר כך, הרי זה עוול.

ומה שפרעה הרע לנו זה היה מרצונו החופשי ו"לא גזר האל על פרעה להרע לישראל" ואדרבה, "היה שולח לו ביד משה ואומר: שלח, ועשה תשובה" (שם ו ג). אלא כיוון שלא עשה תשובה, נענש אחר כך בסילוק הבחירה החופשית. ועוד שואל הרמב"ם: הרי כתוב מראש "ועבדו וענו אותם" (בראשית טו יג) "הרי גזר על המצרים לעשות רע"? הוא משיב: "כל אחד ואחד מאותם המצרים והמורעים לישראל, אילו לא רצה להרע להם, הרשות בידו, שלא גזר על איש ידוע אלא הודיעו שסוף זרעו עתיד להשתעבד בארץ לא להם" (שם ו ה).

לכן סוף המצרים שנענשו קשות ולאחר זמן מה הושמדה מלכות מצרים כליל על ידי בבל, וזו נפלה בעצמה בידי פרס ומדי, ואחר כך בא תורם - כמו משל "חד גדיא", שכל מלכות רשעה מגיע זמנה להיעלם כאשר מתמלאת סאתה.

כך הערבים שגרים מסביבנו ובתוכנו, לכל אחד מהם יש בחירה חופשית, אם להיות רשע גמור או רשע למחצה לשליש ולרביע, או חסיד אומות העולם, והוא ייתן על כך דין בבית-דין של מעלה וגם בבית-דין של מטה.

נכון שריבוננו של עולם הוא בעל-הבית על ההיסטוריה, אך יש להבחין בין סיבה ראשונה לבין סיבה אמצעית. מה שסבלנו במצרים, ריבוננו של עולם היה הסיבה הראשונה, סיבת הסיבות, עילת העילות, אך המצרים היו סיבה אמצעית על-פי בחירתם, ועל כך נענשו. בתייה בת פרעה

הבאים להשמידנו. הנקמה הזאת, אינה כדי לתת פורקן למאויים תוקפניים, כי אנו עם של עדינות וחסד, אלא כדי להרתיע ולהפחיד רשעי ארץ, וכך נצטוונו בתורה להשיב מלחמה שעה.

וחס ושלום, אין להפנות טענות כלפינו ולקטרג על עם ישראל. אדרבה. יש ללמד סנגוריה על עם ישראל. בינתיים עוד לא הגענו לעת בו יתקיים "וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות", יש עדיין מלחמות עלי אדמות. ובני ישראל היקרים מוסרים נפשם על הארץ, הן בצבא והן בהתיישבות בכל חלקי הארץ. יש להזכיר את הזכות הגדולה הזאת, והיא תעלה למרום לפני כסא הכבוד ותביא ברכה.

כך מסופר בספר פלא יועץ: "בזמן השמה, יצאה אשה אחת לקראתם ואמרה: ריבוננו של עולם, יפה ידעת אומה שבחרת לך, מי כעמך ישראל, שנהרגין על קדושת שמך. וגילה מגיד אחד שתיכף על פי דיבורה נתבטלה הגזירה" (ערך סניגוריא).

ומסיבה זו נבחר גדעון להציל את ישראל מפני שלימד זכות על ישראל, וד' אמר לו "לך בכחך זה והושעת את ישראל" (שופטים ו יד. רש"י). שלא היה צדיק ולא צדיק בן צדיק, אלא מפני שדיבר טוב על ישראל, ד' אמר לו: לך בכחך זה שהנך מדבר טוב על ישראל והושעת את ישראל (זוהר ח"א רנד ב. זוהר חדש נח כב).

דור נפלא, דור קדוש, דור מצוין, דור המוסר נפשו על העם והארץ, דור שד' מאוהב בו ועושה לו נסים.

בחרה להציל את משה רבנו, וקבלה שכרה. ודאי שאם היא לא היתה מצילה, ריבוננו של עולם היה ממציא מציל אחר, אך היא שקיימה את המצווה תבוא על שכרה. כך אמר מרדכי לאסתר: "אם החרש תחרישי בעת הזאת, רוח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר ואת ובית אביך תאבדו" (אסתר ד יד). כי הקב"ה מגלגל זכות על ידי זכאי ומגלגל חובה על ידי חייב. כל אחד מחליט בבחירתו החופשית אם להיות שליח אלוהי להרבות טובה וברכה בעולם, או להיות כלי להרוס ולהשחית.

חז"ל מספרים: "כשהרג טרניאנוס את פפוס ואת לוליאנוס אחיו בלודקיה, אמר להם: אם אתם מעמנו של חנניה מישאל ועזריה, יבא אליהם ויציל אתכם מידי כדרך שהציל חנניה מישאל ועזריה! אמרו לו: חנניה מישאל ועזריה כשרים היו, נבוכדנצר מלך הגון היה וראוי ליעשות נס על ידו. אבל אתה מלך רשע ואין ראוי ליעשות נס על ידך, ואנו מחייבין מיתה לשמים, ואם אי אתה הורגנו, הרבה הורגים יש למקום, הרבה מזיקין יש למקום, הרבה דובים יש למקום, הרבה נמרים יש למקום, הרבה נחשים, הרבה שרפים, הרבה עקרים יש למקום שיבואו ויפגעו בנו" (מסכת שמחות פרק ח).

לכן, את אויבי עם ישראל שקמים עלינו לכלותנו, יש להכריע עד חורמה, למען יראו ויראו ולא יזידון עוד. אכן ד' איש מלחמה, אל נקמות ד', ואנחנו מצווים ללכת בדרכיו ולנקום ברשעים. במשך הגלות היינו חסרי אונים, ועכשיו בחסדי ד', יש לנו צבא חזק, והוא נוקם נקמתנו באלו

יהדות באהבה
מכון מאיר

טלפנייה המתחדשת במכון מאיר

דרושים/ות

טלפנים/ות

למען התרומות

שכר בסיס + בונוסים, משמורת אהב/צ' ערב

מעוניינים?
שלחו סמט 052-5121946

מסע המחנות
- יומן מלחמה -

תיעוד ורשמים מנסיעות עם מו"ר הרה"ג שלמה אבינר שליט"א (סרן במיל) במלחמת חרבות ברזל לחיזוק חילנו גיבורי הרוח ועם ישראל.

בתוספת הלכות מדי צה"ל
מאת הרב מרדכי ציון
326 עמ', כ. קשה

ניתן להזמין בטלפון: 02-9973168
או באתר **החדש**: www.ChavaBooks.co.il

ניתן להשיג את כל ספרי ההוצאה
ב"דני ספרים" רח' אבן ישראל 3 ירושלים